

РЕШЕНИЕ

№ 28042

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5797** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на С. А. А., Л. [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 109, чрез адв. Г. А. от САК, срещу Решение № 14-ОК от 13.05.2024 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП-492 от 22.04.2024 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че в производството по допустимост на последващата молба за закрила е представил ново писмено доказателство – писмо на ВКБООН № В./L024/055 от 15.04.2024 г., но административният орган неправилно е приел, че същото е със съдържание, което вече е обсъждано в предходни производства. Счита, че новопредставеното доказателство е от съществено значение за личното му положение в страната на произход. Изтъква, че пребивава на територията на Република Б. от 13 години, с липсващо регулиране на правното му положение, което засяга съществено неговите права съгласно ЕКПЧ. Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане на молбата за закрила в производство по същество.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. П., оспорва жалбата и поддържа становище за отхвърлянето ѝ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-492 от 22.03.2010 г. до Държавната агенция за бежанците С. А. А. за първи път е поискал предоставяне на международна закрила.

На проведеното на 23.03.2010 г. интервю кандидатът заявил, че е напуснал И. легално, с международен паспорт, на 05.09.2006 г., с автобус за С., [населено място]. Оттам легално отпътувал за Турция, а на 23.02.2010 г. влязъл в Б. нелегално, с помощта на трафикант. Като цел на пътуването си посочил Република Б., която не искал да напуска, тъй като тя помагала на иракчаните и спазвала човешките права.

На следващо интервю, на 28.04.2010 г., кандидатът заявил, че в И. е работил в [населено място] като фризьор. От 2005 г. до м. септември 2006 г. нямал лични заплахи, макар да били убити негови колеги фризьори от същата улица. На 03.09.2006 г. получил телефонна заплаха от Армията на М., които му казали, че трябва да спре да работи като фризьор или ще бъде убит. На следващия ден, на входната врата на салона намерил плик с няколко куршума в него. На самия плик било написано да напусне ислямката земя, тъй като бил сунит. Бил сирак, живеел при семейството на сестра си и нейният съпруг го посъветвал да напусне И.. Това сторил на 06.09.2006 г.

Към молбата си приложил копие от лична карта (М-5), издадена по Закона за граждански регистрации № 65/72 година и удостоверение за иракско гражданство.

На проведено на 25.05.2010 г. интервю кандидатът заявил, че е подал молба за закрила в С., но не получил отговор. Имал основно образование и по професия бил фризьор, работел като такъв от 1997 г. Заявил, че е мюсюлманин сунит, не членува в политическа партия, не е отбил военна служба, не е арестуван в И.. Потвърдил начина на напускане на страната си на произход и влизането си в Б., нелегално, на 23.02.2010 г. Напуснал страната си на произход поради получени заплахи, поради конфликтите между шиити и сунити и заради професията си на фризьор. Споделя, че през 2006 г. убийствата по улиците станали нещо нормално – можело да те убият и за най-малкото. Напуснал И. поради страх да не бъде убит. Пресъздава идентична бежанска история от предходното интервю – на 03.09.2006 г. - получил телефонна заплаха от Армията на М., които му казали, че е забранено скубане на косми с конец, бръсненето и подстригването, работата му трябвало да бъде ограничена до ислямско подстригване и ако не се съобрази с това, ще бъде наказан, което означавало да бъде убит. Представили се за войници на М. Ал-А., което е въоръжено крило на Армията на М.. Напуснал И. на 06.09.2006 г. и се установил за 4 години в С., където работил като фризьор, без да получава заплахи. Напуснал С., защото там престоят му не бил легален. Не искал да се връща в И. поради страх, че ще бъде убит.

Постановено е Решение № 455 от 15.10.2010 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена първата молба за закрила на кандидата. Административният орган е посочил, че насилието в И. много рядко е мотивирано само от етнически или религиозни съображения, а етно-религиозните мотиви като правило са прикритие на властови цели. Посочената заплаха във връзка с професията не можело да се приеме като свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група,

политическо мнение или убеждение. Срещу него не е имало конкретни посегателство и той не е преживявал насилие, както и преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Спрямо чужденеца не били налице е предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Дори действително да е получил телефонни заплахи, то те не били свързани с неговата личност, а с определени дейности, осъществявани във фризьорския му салон, където кандидатът можел да продължи да работи като ограничи предлаганите там услуги. Вместо да потърси помощ от властите, той послушал съвета на зет си да напусне С.. С позоваване на Справка вх.№ 3183 от 25.08.2010 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е прието, че златарите и фризьорите, като членове на определени професионални съсловия, не са включени в списъка на ВКБООН на лица с определен профил и професии, които са в риск от убийство, нападения, отвличания и други форми на нехуманно отношение. Изложени са съображения за липса на безогледно насилие в И. по отношение на цивилни граждани по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. С Решение № 2462 от 17.02.2011 г. по адм.д.№ 14509/2010 г. на ВАС, III-то отделение, е отменено Решение № 455 от 15.10.2010 г. на председателя на ДАБ в частта на отказа да се предостави хуманитарен статут и преписката е върната на административния орган с указания да съобрази актуалната обстановка в И. и тълкуването на чл. 15, ал. 1, б. „в“, вр. чл.2, б. „д“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в решение по дело № С-465/07 на СЕС от 17.02.2009 г.

Постановено е Решение № 203 от 11.05.2011 г. на председателя на ДАБ, с което е отказано предоставяне на хуманитарен статут. С позоваване на Справка с вх. № 1564/30.03.2011г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ на ДАБ и доклад на Министерство на отбраната на САЩ до К. от март 2010г. е прието, че в бежанската история на кандидата няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота му, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е.

С Решение № 4170 от 13.09.2011 г. по адм.д. № 6076/2011 г. на АССГ, влязло в сила като необжалвано, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 203 от 11.05.2011 г. на председателя на ДАБ.

Чуждият гражданин е подал втора молба за международна закрила вх.№ УП-492 от 04.12.2012 г., в която посочил, че желае да получи закрила и спокоен живот в Б., където били „приятелите, работата му и целият му живот“. В И. бил заплашван и тази заплаха не била отминала.

На проведено на 04.12.2012 г. интервю кандидатът заявил, че в предишни интервюта е посочил подробно причините, поради които е напуснал страната си на произход. Свързал се с братята му, които живеели в И. и те му казали да не се връща. Навел нови факти за любовна връзка с момиче от шиитско семейство, поради което бил заплашен с убийство. На проведено на 08.01.2013 г. интервю добавил, че вече е научил български език и се е запознал с много хора.

Постановено е Решение № 257 от 22.02.2013 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена втората молба за закрила на кандидата. Административният орган е приел, че за кандидата не са налице нови причини, които да обосновават предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ или на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. По повод

приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и с позоваване на Справка с вх. № 01-4551 от 04.09.2012г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на ДАБ по отношение на кандидата е изключено визираното основание за закрила, вкл. след изтеглянето на войските на САЩ от м. декември 2011 г.

С Решение № 3788 от 05.06.2013 г. по адм.д. № 3838/2013 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 3345 от 11.03.2014 г. по адм.д.№ 10153/2013 г. на ВАС, III-то отделение, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 257 от 22.02.2013 г. на председателя на ДАБ поради липса на предпоставки за закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ. Според решението на касационната инстанция, за първи път пред ВАС кандидатът е представил писмо от офиса на ВКБООН в С. за признат там бежански статут. Съдът е приел, че тази закрила е била относима към 2007 г., но не и към момента на постановяване на административния акт, а и с напускането на С. кандидатът се е отказал едностранно от нея.

С. А. А. е подал трета молба за международна закрила вх.№ УП-492 от 06.10.2014 г.

На проведено на 06.10.2014 г. интервю кандидатът заявил, че след като напуснал С. през 2006 г. не се е връщал в страната си на произход, където положението дори е станало по-лошо. Приложил сертификат от ВКБООН код В./L014/18 от 16.01.2014 г., издаден му в [населено място], според който г-н С. А. има бежански статут, признат от офиса на ВКБООН в С. по мандата на ВКБООН (файл номер 980-07-17473).

На проведено на 29.10.2014 г. интервю кандидатът заявил проблеми поради етническата си принадлежност на мюсюлманин – сунит, тъй като в И. се водела етническа война и сунитите били преследвани. Не бил арестуван или осъждан, лично срещу него не било оказвано насилие. Срещу заплахите не потърсил помощ в полицията, защото били в комбина с тези организации. Не желал да се върне в И., защото там ще го убият. Бил свикнал в Б..

По повод изискана от ДАБ от Представителството на ВКБООН в [населено място] информация е представено писмо код В./L014/552 от 15.12.2014 г., според което на г-н С. А. А., [дата на раждане] , в [населено място], И., на 08.11.2008 г. е предоставена закрила (бежански статут) по бандата на ВКБООН, която не е прекратена или отнета и е валидна към датата на писмото.

Постановено е Решение № 2657 от 23.04.2015 г. на зам. председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена третата молба за закрила на кандидата. Административният орган е приел, че за кандидата не са налице нови причини, които да обосновават предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ или на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ, вкл. с позоваване на Справка с вх. № 01-11935 от 10.10.2014г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ. По повод предоставената от ВКБООН информация са цитирани мотивите на Решение № 3345 от 11.03.2014 г. по адм.д.№ 10153/2013 г. на ВАС, III-то отделение, според което тази закрила е била относима към 2007 г., докато посочените в бежанската история причини за напускане на И. не били актуални и единствено поради информацията в писмото не следвало да се приложи разпоредбата на чл.10 от ЗУБ. По повод приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и с позоваване на Справка с вх. № 01-2242/27.02.2015г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ по отношение на кандидата е изключено визираното основание за закрила.

С Решение № 5942 от 09.10.2015 г. по адм.д. № 5647/2015 г. на АССГ е отменено Решение № 2657 от 23.04.2015 г. на зам. председателя на ДАБ. Съдът е приел, че при

наличие на цитираното писмо на ВКБООН ответникът по оспорването е бил длъжен по силата на чл.10 от ЗУБ да предостави статут на бежанец на оспорващия и то без да преценява дали следва да бъде предоставен такъв или не, защото в тази конкретна хипотеза и при наличие на писмени доказателства председателят на ДАБ не действа в условията на оперативна самостоятелност, а в условията на обвързана компетентност, която не му позволява да извърши преценка дали да предостави статут или не.

Решението на първата съдебна инстанция е отменено с Решение № 6296 от 02.06.2017 г. по адм.д.№ 13652/2015 г. на ВАС, III-то отделение, като е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 2657 от 23.04.2015 г. на зам. председателя на ДАБ. Касационната инстанция е посочила, че въз основа на писмото на ВКБООН не може да се приложи чл.10 от ЗУБ, тъй като признатата от ВКБООН закрила е относима към 2008 г., но не и към датата на постановяване на административния акт на 23.04.2015 г. В производството по последваща молба за закрила проверката била ограничена единствено до наличието на нови обстоятелства от значение за личното положение на кандидата или държавата му на произход, каквито не се установявали.

С. А. А. е подал четвърта молба за международна закрила вх.№ УП-492 от 12.02.2018 г., в която поддържа, че не може да се върне в И., тъй като има предоставен статут на бежанец по мандата на ВКБООН. Към молбата кандидатът приложил:

1. Копие от Сертификат за предоставен статут на бежанец по мандата на ВКБООН, издаден в [населено място], С., на 18.11.2008 г. на името на С. А. А., [дата на раждане] , в [населено място], И., с рег. Номер в Представителството на ВКБООН 980-07-17473/N/A.

2. Писмо изх. № В./L018/037 от 12.02.2018 г. на Представителството на ВКБООН в [населено място] с информация относно писмо код В./L014/552 от 15.12.2014 г., според което на г-н С. А. А. е признат бежански статут в С. по мандата на ВКБООН (файл номер 980-07-17473), който е валиден. Акцентирано е в писмото, че чл.10 от ЗУБ има самостоятелно значение, не препраща и не е обвързан с приложението на чл.8 от ЗУБ. Посочно е също, че закрилата, предоставена по този ред, е без определен срок и не е териториално ограничена, както и че статутът на горепосоченото лице не е прекратен или отнет от органа, който го е предоставил, а именно ВКБООН. Допълва се, че фактът, че едно лице се е преместило в друга държава след като му е бил предоставен мандатен статут, не означава, че този статут е изгубен. Също така се цитира принципът "non - refoulement" и се посочва позиция на ВКБООН относно завръщането в И. от 14.11.2016 г.

Постановено е Решение № 12-ОК от 26.02.2018 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП-492 от 12.02.2018 г.

Административният орган е приел, че Сертификат с № 980-07-17473/N/A от 18.11.2008 г., неговото съдържание и обхват на действие, вече са били разгледани при предходното производство, както и в последвалите съдебни фази, а позицията на Представителството на ВКБООН в Б., издадена на 12.02.2018 г., макар и относима, засяга и препраща към предходно заявените и вече разгледаните при предходните производства в ДАБ-МС, както и в последвалите съдебни производства, обстоятелства. Направено е позоваване на решения на ВАС по предходна молба за закрила, в които ВАС е потвърдил извода на административния орган на ДАБ- МС за неприложимост на чл. 10 от ЗУБ, като е счел, че представеното към момента на

постановяване на решението писмо от Представителството на ВКБООН, свидетелстващо за предоставен статут по мандата на ВКБООН, следва да се приеме ведно с всички останали доказателства, но само въз основа на него не може да се приложи разпоредбата по чл. 10 от ЗУБ. Установено е, че признатата с акт на ВКБООН закрила е относима към 2008 г. и е необходимо да се направи разграничение между условията към 2008 г., обусловили предоставянето на закрила, и тези към датата на издаване на административния акт. В същото решение на интервюиращ орган на ДАБ е цитирано Решение 98/16.01.2018 г. на орган на ДАБ, с което е предоставен статут на бежанец на основание чл. 10 ЗУБ, но отново е прието, че заявените от гражданина на И. мотиви за търсене и за получаване на закрила по чл. 8, чл. 9 и чл. 10 от ЗУБ са били подробно анализирани и оценени като неоснователни при предходните производства, поради което били преклудирани.

В о.с.з. на 22.11.2024 г. страните не спорят, че цитираното Решение 98/16.01.2018 г. на орган на ДАБ не касае жалбоподателя, посочено е като практика на ДАБ, но не може да бъде открито в архивите на агенцията.

С Решение № 2634 от 19.04.2018 г. по адм.д. № 2745/2018 г. на АССГ, влязло в сила като необжалвано, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 12-ОК от 26.02.2018 г. на интервюиращ орган при ДАБ.

Чуждият гражданин е подал **пета молба** за международна закрила вх.№ УП-492 от **12.05.2021 г.**, в която поддържа, че не може да се върне в И., тъй като има предоставен статут на бежанец по мандата на ВКБООН. Към молбата кандидатът приложил Писмо изх. № В./L018/037 от 12.02.2018 г. на Представителството на ВКБООН в [населено място].

Постановено е Решение № 13-ОК от 28.05.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП-492 от 12.05.2021 г. Административният орган е посочил, че чуждият гражданин е пристигнал в Република Б. през месец февруари 2010 г. и по негови молби за закрила от 22.03.2010 г., 04.12.2012 г., 06.10.2014 г. и 12.02.2018 г. са провеждани производства за предоставяне на закрила. Представената от чужденеца бежанска история е обсъждана няколкократно от административния орган, който е приел, че същата е необоснована и в случая не са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, а тези изводи на административния орган са потвърдени от съдебните органи, упражнили съдебен контрол. Представените към разглежданата последваща молба за закрила писмени доказателства не са приети като нови обстоятелства от съществено значение за неговия случай, тъй като двете писма от Представителството на ВКБООН в Република Б. за потвърждение на бежански статут с изх. № В./L014/18 от 16.01.2014 г. и изх. № В./L018/037 от 12.02.2018 г. са известни на административния орган, съответно от 2014 г. и 2018 г., същите са приложени към административната преписка и са обсъждани обстойно в хода на предишните административни производства, поради което са приети за преклудирани.

С Решение № 4636 от 12.07.2021 г. по адм.д. № 5722/2021 г. на АССГ, влязло в сила като необжалвано, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 13-ОК от 28.05.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ. Съдът е посочил, че наведените от кандидата заплахи поради религиозна принадлежност –

мюсюлманин сунит и поради упражняваната от него професия са разглеждани в предходните производства. При петата молба за закрила не са се появили и от кандидата не са представени нови факти, които в значителна степен да увеличават вероятността на лицето да се предостави закрила.

Чуждият гражданин е подал **шеста молба** за международна закрила вх.№ УП-492 от **18.08.2022 г.**, в която поддържа, че към датата на подаването ѝ обстановката в И. не се е подобрила и той се страхува за живота си при евентуално връщане. В допълнение посочил, че има предоставен статут на бежанец по мандата на ВКБООН.

Постановено е Решение № 34-ОК от 31.08.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП-492 от 18.08.2022 г. Административният орган е приел, че към поредната последваща молба за закрила на кандидата не са представени никакви писмени доказателства, а твърдението му, че е разговарял с брат си и той му е казал, че все още е издирван от шиитски милиции, е неправдоподобно. В предходните производства по предоставяне на международна закрила по категоричен начин било установено, че за молителя не съществуват доказателства, които да обосновават извод, че за него са налице за основания за предоставяне на статут на бежанец и или хуманитарен статут, което било потвърдено и от съдебните инстанции, осъществили контрол за законосъобразност. Цитирана е Справка вх. № МД-467/28.07.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС относно ситуацията в И., според която към настоящия момент на територията на страната не е налице неблагоприятна промяна по отношение на общото положение или сигурност. Също така не са налице индикации, че сунитското религиозно малцинство е подложено на преследване от страна на различни шиитски групировки или държавни организации, поради което не може да се приеме, че единствено въз основа на пребиваването си на територията на страната, молителят би бил обект на безогледно насилие или лично преследване от страна на терористични организации.

С Решение № 7689 от 14.12.2022 г. по адм.д. № 9552/2022 г. на АССГ, влязло в сила като необжалвано, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 34-ОК от 31.08.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ. Съдът е възприел изводите на административния орган, че молителят не се позовава на нови обстоятелства, които са от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход.

С. А. А. е подал **процесната, седма молба** за международна закрила вх.№ УП-492 от **22.04.2024 г.**, в която посочва, че е пристигнал и се е установил в Б. преди повече от 13 години, социализирал се е, говори езика и упражнява свободно професията си. Излага идентична бежанска история като предходно посочените – проблеми с професията си и поради принадлежност към сунитското малцинство. Сочи заплаха от двама души шиити от м.март 2021 г., че ако се върне в страната, ще бъде наказан, което обосновавало страх от завръщането му. Поддържа, че след 2022 г. насилието в И. продължавало, парламентът в [населено място] бил завзет от шиитски милиции и нямало държава. Към молбата е приложен документ от **15.04.2024 г.** от

Представителството за Б. на ВКБООН, че има признат статут на бежанец. Постановено е оспореното Решение № 14-ОК от 13.05.2024 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП-492 от 22.04.2024 г. Идентично на предходните си решения административният орган е приел, че към поредната последваща молба не са представени нови писмени доказателства, а напротив, текстът на самата молба бил почти идентичен с този на предходната, подадена през лятото на 2022 г. Заявените от С. А. А. мотиви и опасения във връзка със заплахи от шиити подробно били анализирани в предходните административни и съдебни производства, поради което са преценени като преклудирани. Като неправдоподобно е прието твърдението на чужденеца, че е разговарял с брат си и сестра си, които му били казали, че все още е издирван от шиитите, тъй като било нелогично да се смята, че който и да е било субект може все още да има интерес към лице, което е извън И. повече от 13 години. Изтъкната е отдалечеността във времето на твърдяните проблеми, което също не обосновавало заключение, че те са нови и имат съществено значение за молителя или за страната му на произход. Посочено е, че в предходните производства по предоставяне на международна закрила, по категоричен начин е установено, че за молителя не съществуват доказателства, въз основа на които да се направи обоснован извод, че за него са налице за основания за предоставяне на статут на бежанец и/или хуманитарен статут, което заключение е потвърдено и от съдебните инстанции, осъществили контрол за законосъобразност.

Обсъдено е искането на кандидата да се вземе предвид обстоятелството, че той има предоставен статут на бежанец по мандата на ВКБООН, но същото е прието като преклудирано. В тази връзка административният орган се е позовал на издадени от ВКБООН писма, чието съдържание било обсъждано в предходни административни производства по предоставяне на международна закрила през 2014 г. и през 2018 г., поради което тези обстоятелства не представлявали нововъзникнали такива. Анализът на преписката на иракския гражданин показвал, че те не следвало да бъдат приети за обосноваващи предоставянето на международна закрила. Цитирана е Справка вх. № ЦУ-1221/07.05.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, според която иракските власти като цяло си сътрудничат с Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН), с Международната организация по миграция (М.) и с други хуманитарни организации при предоставянето на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище лица, както и други заинтересовани лица. Според тази информация към настоящия момент на територията на страната не е налице неблагоприятна промяна по отношение на общото положение или сигурност, както и индикации, че сунитското религиозно малцинство е подложено на преследване от страна на различни шиитски групировки или държавни организации. С оглед на изложеното органът е приел, че единствено въз основа на пребиваването си на територията на И., молителят не би бил обект на безогледно насилие или лично преследване от страна на терористични организации. В заключение е достигнал до извод, че в последващата си молба

чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход, поради което същата е недопустима до производство за предоставяне на международна закрила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на 03.06.2024 г. Жалбата е подадена директно до съда на 04.06.2024, в срока по чл.84, ал.2 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно Заповед № РД-05-298 от 13.04.2022 г. на председателя на ДАБ за определяне на Г. С. Г. за интервюиращ орган и при липса на данни за нарушение на процедурата и срока съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ. Правата на кандидата надлежно са охранени чрез съобщаването, че към последващата молба следва да представи писмени доказателства за новонастъпили обстоятелства, свързани с личното му положение или държавата му на произход, обективизирано в съобщение рег. № УП-492 от 22.04.2024 г.

Молба за закрила рег. № УП-492 от 22.04.2024 г. отговаря на определението за последваща молба по §1, т. 6 от ДР на ЗУБ като подадена, след като чуждият гражданин има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република Б. е приключило с влязло в сила решение и той не е напускал територията на Република Б.. За тези случаи нормите на чл. 76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила - преценка на тяхната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, според който подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава Шеста, раздел III – Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за закрила. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждане по същество на последващата молба за международна закрила, да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал.2 ЗУБ.

Аналогично на това чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на *предварително* разглеждане с цел да се

определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали **след приключване** на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които **не са били изложени в него**, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като *новооткрити факти*, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало **след влизане** в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Т. ново обстоятелство представлява и откриването на нови документи в подкрепа на твърденията на кандидата. На същото основание няма изискване тези документи да са издадени единствено след постановяване на предходно решение за закрила. По идентичен начин, те могат да бъдат новооткрити, т.е. издадени преди предходно решение, но кандидатът да се е снабдил с тях след влизане в сила на предходното решение. Преклудирани са само тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу S. van J. en V. по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. *Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби*, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. *Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби.* На първо място, член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови

елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за *допустимостта* на последващата молба *продължава* в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива, *за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут.*

Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело С-563/22: член 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В процесния случай административният орган е разгледал фактите, наведени в седмата поред молба за международна закрила на С. А. А., независимо, че същите са били наведени и в предходни производства за закрила. Кандидатът е представил за първи път писмо от Представителството на ВКБООН в Б. през 2014 г., което е обсъдено в Решение № 3345 от 11.03.2014 по адм.д. № 10153/2013 г. на ВАС. В решението е прието, че само въз основа на това писмо не може да се предостави статут по чл.10 от ЗУБ и следва да се направи разграничение между условията в страната на произход през 2007 г. и тези към датата на произнасяне през 2014 г. С идентични мотиви не е прието писмо на Представителството на ВКБООН в Б. от 2015 г. в Решение № 2657 от 23.04.2015 г. на заместник председателя на ДАБ, жалбата срещу което е отхвърлена с Решение № 6896 от 02.06.2017 по адм.д. № 13652/2015 г. на ВАС. Следващото подробно писмо на Представителството на ВКБООН в Б., вкл. с разяснения, че предоставеният на жалбоподателя от ВКБООН мандатен статут е *без определен срок, не е териториално ограничен, не е прекратен, нито отнет, вкл. поради преместването на лицето от държавата, в която е предоставен*, е от м. февруари 2018 г. Писмото е обсъдено в Решение № 12-ОК от 26.02.2018 г. на интервюиращ орган на ДАБ, с което не е допусната до разглеждане последваща молба за закрила рег.№ 492 от 12.02.2018 г., потвърдено с Решение № 2634 от 19.04.2018 г. по адм.д. № 2745/2018 г. на АССГ, влязло в сила като необжалваемо.

Писмото на Представителството на ВКБООН в Б. от 2018 г. е обсъдено и прието, че не представлява ново доказателство или ново обстоятелство в Решение № 13-ОК от 28.05.2021 г. на интервюиращ орган на ДАБ, с което не е допусната до разглеждане последваща пета молба за закрила рег.№ 492 от 12.05.2021 г., потвърдено с Решение № 4636 от 12.07.2021 г. по адм.д. № 5722/2021 г. на АССГ, влязло в сила като необжалваемо.

Като преклудирано обстоятелство е възприет фактът на предоставен мандатен статут от ВКБООН и в Решение № 34-ОК от 31.08.2022 г. на интервюиращ орган на ДАБ, с което не е допусната до разглеждане последващата - шеста молба за закрила рег.№ 492 от 18.08.2022 г., потвърдено с Решение № 7689 от 14.12.2022 г. по адм.д. № 9552/2022 г. на АССГ, влязло в сила като необжалваемо.

Към процесната седма молба за закрила е приложено писмо код В./L024/055 от 15.04.2024 г. на Б. П. – заместник представител на ВКБООН в Б., според което С. А. А., Л., [дата на раждане] , в Б., И., има предоставен бежански статут от Представителството на ВКБООН в С. файл № 980-07С17473 от 17.09.2007 г. Всяко лице с признат статут на бежанец по мандата на ВКБООН се ползва безусловно от международната закрила на ООН, независимо дали се намира на територията на държава – страна по Конвенцията от 1951 г. и/или Протокола от 1967 г. Закрилата, предоставена по този ред, е без определен срок и не е териториално ограничена. След извършена проверка ВКБООН е потвърдил, че към момента на изготвяне на писмото тази закрила не е прекратена според чл.1С, нито отнета според чл.1F на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г.

Разпоредбата на чл.10 от ЗУБ предвижда, че статут на бежанец се предоставя и на чужденец, намиращ се на територията на Република Б., признат като бежанец по мандата на ВКБООН. Както се посочи, приложението на разпоредбата е обсъждано многократно по отношение на кандидата, в предходни административни производства, вкл. и след съдебно обжалване, с оглед на което в процесното решение правилно е прието, че така наведеното обстоятелство не е ново. Това е така, тъй като не се касае за откриване и навеждане на това обстоятелство от бежанската история **след влизане** в сила на предходно решение по молба за закрила. Напротив, то вече е наведено и обсъждано в предходни производства.

Формално към последващата молба е приложено новосъздадено доказателство, доколкото писмото на ВКБООН е от 15.04.2024 г., но с него се удостоверяват обстоятелства, които вече са били обсъждани и приети за неоснователни като причина за предоставяне на международна закрила. Независимо, че настоящият съдебен състав не намира за правилно даденото тълкуване на разпоредбата на чл.10 от ЗУБ в предходните административни и съдебни актове (с изключение на Решение № 5942 от 09.10.2015 г. по адм.д. № 5647/2015 г. на АССГ), не е налице основание за отклонение от константната съдебна практика на касационната инстанция, която многократно е потвърдена както по отношение на конкретния кандидат, така и в други случаи – напр. Решение № 1384 от 31.01.2018 г. по адм. д. № 13605/2017 г., на 5 членен състав на ВАС, Решение № 3687 от 27.03.2017 г. по адм. д. № 1026/2016 г. на III отд. на ВАС, Решение № 4685 от 07.04.2014 г. по адм. д. № 7209/2013 г. на III отд. на ВАС, Решение № 3024 от 04.03.2014 г. по адм. д. № 1547/2013 г. на III отд. на ВАС и др.

По изложените съображения съдът не приема, че приложеното към процесната седма молба за закрила писмо код В./L024/055 от 15.04.2024 г. на Б. П. – заместник представител на ВКБООН в Б., представлява ново писмено доказателство по смисъла на чл.33, пар.2, б. „г“, вр. чр.40, пар.2 и пар.3 от Директива 2013/32, тъй като същото не удостоверява представени от кандидата нови елементи или нови факти от бежанската му история, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което да бъде предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Този факт многократно е бил обсъждан в предходни производства за закрила и е приет като ирелевантен за предоставянето на международна закрила.

Според Справка № ЦУ-1885 от 30.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ иракските власти като цяло си сътрудничат с Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБОУОН), с Международната организация по миграция (М.) и с други хуманитарни организации при предоставянето на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище лица, както и други заинтересовани лица. Правителството обаче не разполага с ефективни системи за подпомагане на всички тези хора, до голяма степен поради липса на административен капацитет. В доклад на Международната организация по миграция (М.) посветен на реинтеграцията на лица в И. се посочва, че физическата безопасност на хората като цяло е осигурена. Същевременно, много общности са значително поляризирани според района и близо половината от анкетираните лица се притесняват, че насилието ще се повтори. Понастоящем в И. има почти пълен достъп до обществени услуги, въпреки че значителните недостатъци в качеството ограничават устойчивостта на процеса на реинтеграция. Нивата на заетост в страната до голяма степен се възстановяват до стойностите отпреди конфликта с "Ислямска държава" (ИД), но личните финанси остават слаби и всяко трето домакинство съобщава, че няма пари за достатъчно храна или може да си позволи храна, но не и други продукти. Пет години след края на конфликта с ИД в И. има значителен брой завърнали се лица. Около 80% от над 6 милиона души, принудително разселени от 2014 г. насам, са успели да се завърнат, като някои завръщания започват още през 2015 г. Това е положителна тенденция, особено в сравнение с други ситуации на продължително разселване, но въпреки това остават опасенията относно трайността на тези връщания и дали семействата успяват да си възстановят напълно правата. В бюлетин на Службата на ООН за координация по хуманитарните въпроси (О.) се посочва, че пет години след приключването на военните операции срещу "Ислямска държава" (ИД) хуманитарната ситуация в И. се подобрява значително, със забележим спад в броя на хората, нуждаещи се от хуманитарна помощ от 11 милиона души през 2017 г. до 2,5 милиона през 2022 г. Освен това успешното провеждане на демократични избори през октомври 2021 г., съчетано с възстановяването на държавните приходи до началото на 2022 г., позволява на федералното правителство на И. и на правителството на Иракски К. да имат значително подобрена позиция за предоставяне на основни услуги и защита на населението, включително разселените и завърналите се лица. В резултат на намаляващите хуманитарни потребности и наличието на силна архитектура за трайни решения, международният хуманитарен отговор в И. се намалява и се прилага ръководен от правителството подход съгласно Рамката на ООН за сътрудничество за устойчиво развитие (UN S. D. C. F., U.). В доклад на *H. R. W. (H.)* се посочва, че след десетилетия на конфликт, понастоящем И. преживява най-стабилния си период от 2003 г. насам, когато започва ръководената от САЩ инвазия. Въпреки това, страната остава разделена, а проблемите, довели до масовите протести през 2019 г., остават неразрешени, включително недоволството от настоящата политическа система, неуспешните обществени услуги, влошената инфраструктура и ширещата се корупция.

В И. периодичните конфликти, както и въздействието на изменението на климата продължават да влияят върху живота на хората и понастоящем в страната има 1,2 милиона вътрешно разселени лица (ВРЛ) и 2,5 милиона души, нуждаещи се от хуманитарна помощ. Несигурността, липсата на средства за препитание и разрушените или повредени жилища възпрепятстват способността на хората да се завърнат по домовете си. Помощта на Световната продоволствена програма (W. F. P., WFP) за И. се фокусира върху промяна на живота, спасяване на животи и подкрепа на правителството на И. с реформа на социалната защита, овластяване на младите хора и борба с изменението на климата към постигане на цел за устойчиво развитие, наречена "Нулев глад". Напредъкът на страната към посочената цел е възпрепятстван от предизвикателствата пред възстановяването на инфраструктурата в райони, засегнати от конфликта с "Ислямска държава" (ИД), слаби институции и управление, изменение на климата, забавено изпълнение на реформи и неадекватни възможности за младежта.

Мисията на ООН за подпомагане на И. (U. N. A. M. for I., U.) обявява, че удължава мандата си до 31 декември 2025 г., след което ще прекрати операциите си в страната. Това решение идва вследствие на писмо от иракския премиер М. ал С. до генералния секретар на ООН А. Г. през май 2024 г., в което се иска прекратяване на мандата на горепосочената мисия.

В свободно достъпен на Интернет сайт [eoi.net](https://www.eoi.net) Доклад I. - C. F. C. of O. I. R., M. 2024, т. 1.2.1. Отношение към етно-религиозните малцинства, се съдържа следната информация:

Десетилетията на конфликти и насилие сериозно засегнаха историческото етническо и религиозно многообразие на страната, особено етно-религиозните малцинства, и засилиха настоящите сектантски разделения и недоверие сред общностите. Независимо от признаването на свободата на религията и вярата, залегнали в конституцията на И., законодателната рамка и обичаите според съобщенията благоприятстват мюсюлманското мнозинство. Членовете на религиозните малцинствени групи продължават да изпитват „социално и политическо лишаване от права и ограничения върху свободата им на религията или вярата“. В някои случаи се твърди, че погрешни схващания и стереотипи подхранват речта на омразата срещу малцинствата, немюсюлмански малцинствени групи съобщават за случаи на отвличания, заплахи, натиск и тормоз с цел да бъдат принудени да спазват ислямските традиции, главно от подкрепяни от И. милиционерски групи.

Милициите РМФ (Народни мобилизационни сили) в М. и N. засилиха политическото потисничество и изнудването спрямо сунитите, особено след изборите през октомври 2021 г. Съобщава се за незаконно задържане на малцинствени групи от РМФ в провинция N., по-специално кюрди, туркмени и християни. Задържаните са арестувани на сектантска основа и държани в тайни затвори в N.. Както стана ясно от фокус група, проведена през декември 2022 г. от A. against H. в пет райони в N., сектантските и племенните напрежения продължават, докато социалното сближаване може да варира в зависимост от общностите. Например в T. A. се оказва, че страховете от насилие са основани относно религиозната принадлежност продължават и че

сунитите се чувстват дискриминирани, защото са възприемани като поддръжници на ИДИЛ. В С. се съобщава за напрежение между язиди и сунити. В М., свързани с РМФ групи, като К. Б. и Ш. Х., „безразборно тормозят, сплашват и арестуват сунитски цивилни“.

Сунитските араби са незаконно задържани, което представлява 90 % от всички затворници в И., и са подложени на изтезания, за да се извлекат признания. Според Съвместната инициатива за стратегически религиозни действия (J.) към август 2022 г. силите за сигурност продължават произволно да задържат, да отказват справедливи процеси и да са отговорни за насилствено изчезналит сунитски араби поради подозрения за тяхната принадлежност към ИДИЛ. Сунитски араби са били особено подложени на „злоупотреби и изтезания“ по време на ареста и досъдебното производство задържане от Федералната полиция, NSS, РМФ. У. съобщава, че през 2022 г. в някои случаи сунитски лица са били обвинени в принадлежност към ИДИЛ, за да заглушат критиките си и са били държани в тайни центрове за задържане от РМФ. Според същия източник, в провинция N. сунитски туркмени са били насочени от РМФ към контролно-пропускателни пунктове и са поискали разрешение от РМФ, за да получат правителствена документация. Съобщава се, че подкрепяната от шиитите РМФ милиция е извършила физическо насилие над сунитски цивилни като отмъщение за престъпленията на ИДИЛ срещу шиити. През ноември 2022 г. са повдигнати обвинения от сунитски представители в парламента, че РМФ предотвратява разселване на сунити в С. ал-Д., Д. и провинция Н., за да се върнат в районите си на произход.

Въз основа на посочената актуална информация относно страната на произход на кандидата по Справка № ЦУ-1885 от 30.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ и общодостъпна в Доклад I. - С. F. C. of O. I. R., М. 2024, съдът приема, че по отношение на него не са налице и нови обстоятелства, свързани с държавата му на произход и с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което да бъде предоставена международна закрила по смисъла на Директива 2011/95.

По възражението на С. А. А., че пребивава на територията на Република Б. от 13 години, с липсващо регулиране на правното му положение, което съществено засяга негови права съгласно ЕКПЧ, съдът намира за относимо тълкуването, дадено в решение на СЕС от 12 септември 2024 г. по дело С-352/23.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б., вкл. транспонирането на Директива 2008/115/ЕО, са уредени в ЗЧРБ. По повод служебно изискани от Дирекция „Миграция“ – МВР доказателства, представени в писмо от 28.10.2024 г., съдът констатира, че приложението на ЗЧРБ и Директива 2008/115 спрямо жалбоподателя се свежда единствено до наложена му принудителна административна мярка (ПАМ). Със Заповед № ОЧ-166 от 23.02.2010 г. на началник ГПУ С. на чуждия гражданин е наложена ПАМ „Принудително отвеждане до границата на Република Б.“, която мярка очевидно не е изпълнена вече 14 години. Със Заповед № 5364з-752 от 01.06.2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР чуждият гражданин е задължен да се явява веднъж седмично в

териториалната структура на МВР по местопребиваването му с цел осъществяване на административен контрол.

Съдът приема, че националната правна уредба на ЗЧРБ не предоставя легална възможност за уреждане на пребиваването на чужд гражданин в положение като това на жалбоподателя в Б., доколкото не съдържа разпоредба съгласно член 6, параграф 4 от Директива 2008/115, поради което е несподелимо мнението на ответника, че единственият начин за уреждане на неговия статут е по реда на ЗЧРБ, вкл. на правото му на пребиваване. Правната уредба по ЗЧРБ допуска легално влизане и пребиваване в страната на чужди граждани единствено въз основа на издадени виза и разрешение за пребиваване. Няма спор, че чуждият гражданин вече е влязъл не по установения ред и пребивава незаконно в Б., извън периодите на разглеждане по същество, а не по допустимост, на подадени от него молби за закрила по ЗУБ. За да уреди статута си съобразно ЗЧРБ чуждият гражданин трябва да напусне Република Б., за да подаде документи за виза. Очевидно след нелегалното си влизане в Б. през 2010 г. кандидатът не е могъл да се снабди с българска виза предвид общоизвестното наличие на вътрешен въоръжен конфликт в И.. След неговото преустановяване кандидатът е пребивавал в страната ни дълъг период от време, който предполага прекъсване на всякакви социални и културни връзки със страната на произход, каквито кандидатът и не съобщава, че поддържа, още повече, че е напуснал И. през 2006 г.

Според Решение на Съда (трети състав) от 5 юни 2014 г. по дело C-146/14 PPU, Б. М. А. М., ECLI:EU:C:2014:1320: Видно от целта на Директива 2008/115, напомнена в точка 38 от настоящото решение, *тази директива не е предназначена да уреди условията за пребиваване на територията на дадена държава членка на граждани на трети страни в незаконен престой, решението за чието връщане не може или не е могло да бъде изпълнено.*

В идентичен смисъл е Решение на Съда (пети състав) от 20 октомври 2022 г. по дело C-825/21 UP срещу C. public d'action sociale de Liège, ECLI:EU:C:2022:810: Уместно е да се отбележи, че съгласно член 6, параграф 4, първо изречение от Директива 2008/115 държавите членки могат „във всеки един момент“ да предоставят на гражданин на трета страна, който е незаконен престой на тяхна територия, „самостоятелно разрешение“ за пребиваване или „друго разрешение, което дава право на престой“, поради „хуманни, хуманитарни или други причини“. Така от самия текст на тази разпоредба, и по-специално от позоваването на „други“ причини, се вижда, че тя позволява на държавите членки на всеки един етап да предоставят на такива граждани право на пребиваване *не само по изрично изброените причини, а именно хуманни или хуманитарни причини, но и по всякаква причина от различен вид, която считат за уместна.*

Изложените доводи са потвърдени в т.67 от Решение на СЕС по дело C-352/23, според което „При това положение нито една разпоредба от Директива 2008/115 не може да се тълкува в смисъл, че задължава държава членка да издаде разрешение за пребиваване на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка. Що се отнася по-специално до член 6, параграф 4 от Директива 2008/115, тази разпоредба само позволява на държавите членки да

предоставят поради хуманни или хуманитарни причини право на пребиваване въз основа на националното си право, а не въз основа на правото на Съюза, на гражданите на трети страни, които пребивават незаконно на тяхна територия (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2022 г., S. van J. en V. (Извеждане — Медицински канабис), [C-69/21](#), [EU:C:2022:913](#), т. [85](#) и [86](#))“.

По-голямата или по-малката продължителност на пребиваването на този гражданин на територията на съответната държава членка е без значение в това отношение (т.68 от решение по дело C-352/23).

Националният нормативен акт (ЗЧРБ) обаче не урежда възможност за предоставяне на право на пребиваване по хуманитарни съображения, каквато възможност е предоставена в разпоредбата на чл.6, пар.4 от Директива 2008/115.

Дължим е извод, че националното законодателство в ЗЧРБ не предвижда възможност за уреждане на статута на пребиваване по „хуманитарни съображения“ на незаконно влезлия и намиращ се в страната ни чужд граждани, нито съюзният акт в Директивата за връщане съдържа императивна разпоредба, която задължава държава членка да предостави право на пребиваване *по причини от хуманитарен характер*.

Изложеното е основание за несподеляне на мнението на ответника, че единственият начин за уреждане на статута на жалбоподателя е по реда на ЗЧРБ, респ. по Директива 2008/115.

Независимо, че съгласно член 3 във връзка със съображение 14 от Директива 2011/95 държавите членки могат да приемат или да запазват стандарти, смекчаващи условията за предоставяне на гражданин на трета страна на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, в съдебната практика на СЕС са изведени критерии, че тези стандарти трябва са съвместими с Директива 2008/115 и не трябва да противоречат на общия разум или на целите ѝ. Забранени са по-конкретно стандартите, при които е възможно признаване на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на граждани на трети страни или лица без гражданство, намиращи се в положения, напълно лишени от връзка с логиката на международната закрила (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2021 г., B. D. (Запазване на целостта на семейството), [C-91/20](#), [EU:C:2021:898](#), т. [39](#) и [40](#)).

Съгласно т.48 от Решение на СЕС по дело C-352/23 Директива 2011/95 не пречатства държава членка да предостави на лице, което няма статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, национална закрила, включваща и право на пребиване на територията на тази държава членка, като следва все пак да се има предвид, че предоставянето на такава закрила *не попада* в приложното поле на тази директива.

Тази национална закрила обаче не трябва да се смесва със статута на бежанец или статута на субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95, тъй като в противен случай би се стигнало до нарушение на установения с последната режим. Поради това уреждащите националната закрила разпоредби трябва да позволяват ясното ѝ разграничаване от закрилата по посочената директива(т.49 от цитираното решение на СЕС).

Запитващата юрисдикция следва да определи дали националната правна уредба, въз основа на която евентуално би могло да се предостави право на

пребиваване за хуманитарни цели на гражданин на трета страна в положение като това на жалбоподателя в главното производство позволява ясно да се направи разграничение между статута, който произтича от това право на пребиваване, и статута, който се предоставя на основание на Директива 2011/95 (т.50).

В това отношение обстоятелството, че националното право квалифицира по един и същ начин режима, произтичащ от предоставянето на субсидиарна закрила, от една страна, и режима, произтичащ от тази национална закрила, от друга, само по себе си не позволява да се приеме, че тези два режима не могат да се разграничат в достатъчна степен (вж. по аналогия решение от 9 ноември 2010 г., В и D, [C-57/09](#) и [C-101/09](#), [EU:C:2010:661](#), т. [119](#) и [120](#)). Обстоятелството, че уреждащите тази национална закрила разпоредби са включени в националната уредба, свързана по принцип със закрилата по Директива 2011/95, също не означава, че тези два правни режима не могат да бъдат достатъчно разграничени (т.51).

Когато обаче, както изглежда е в настоящия случай, режимът, произтичащ от националната закрила, е уреден със същите законови актове като тези за транспониране на Директива 2011/95 и освен това националният законодател е квалифицирал този режим по същия начин като режима на субсидиарна закрила, не може да се приеме, че предоставящите такава национална закрила разпоредби позволяват последната ясно да се разграничи от закрилата по посочената директива, ако статутът, произтичащ от този национален режим, освен това по същество е същият като статута на лице, ползващо се със субсидиарна закрила по посочената директива (т.52).

Член 2, буква з) от Директива 2011/95 по никакъв начин не пречатства национален орган, който е отхвърлил молба за международна закрила, да предостави право на пребиваване въз основа на закрила, произтичаща изключително от националното право (т.53).

Въз основа на изложеното, в т.54 от Решение по дело C-352/23 Съдът в Л. е предоставил отговор, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че *допуска* държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила.

Константна е националната съдебна практика на касационната инстанция, че под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установи същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход.

Съдът приема, че систематичното място на чл.9, ал.8 от ЗУБ след всички разпоредби на чл.9 от ЗУБ, уреждащи предоставянето на субсидиарна закрила в Б., както и преценката на националният законодател за включването на т.нар. „хуманитарна клауза“ в националната уредба на международната закрила, вкл. чрез транспониране на Директива 2011/95/ЕС, са указание, че националната правна уредба, въз основа на която евентуално би могло да се

предостави право на пребиваване за хуманитарни цели на гражданин на трета страна в положение като това на жалбоподателя не позволява ясно да се направи разграничение между статута, който произтича от това право на пребиваване, и статута, който се предоставя на основание на Директива 2011/95 (т.50 от Решение по дело C-352/23).

Съдът намира за приложим изводът на СЕС в т.52 от същото решение: „Когато обаче, както изглежда е в настоящия случай, режимът, произтичащ от националната закрила, е уреден със същите законови актове като тези за транспониране на Директива 2011/95 и освен това националният законодател е квалифицирал този режим по същия начин като режима на субсидиарна закрила, не може да се приеме, че предоставящите такава национална закрила разпоредби позволяват последната ясно да се разграничи от закрилата по посочената директива, ако статутът, произтичащ от този национален режим, освен това по същество е същият като статута на лице, ползващо се със субсидиарна закрила по посочената директива“.

Въз основа на изложеното съдът приема, че националната разпоредба на чл.9, ал.8 от ЗУБ е неприложима към случая на жалбоподателя. По отношение на същия не се установяват други причини от хуманитарен характер по смисъла на същата разпоредба, нито правното му положение в страната ни може да бъде уредено чрез предоставяне на субсидиарна закрила по ЗУБ.

Съгласно Съображение 12 от Преамбюла на Директива 2008/115 следва да се вземе под внимание положението на граждани на трети страни, които са в *незаконен престой*, но не могат все още да бъдат изведени. Техните основни ежедневни потребности следва да бъдат определени съгласно националното законодателство. За да могат да докажат *специфичното си положение* в случай на административен контрол или проверки, на тези лица следва да бъде предоставено писмено потвърждение за тяхното положение.

В изпълнение на така декларираната цел, разпоредбата на чл.14, пар.2 от Директивата за връщането задължава държавите-членки да предоставят на посочените в параграф 1 лица потвърждение в писмен вид съгласно националното законодателство, че срокът на доброволно напускане е удължен съгласно член 7, параграф 2, или че решението за връщане временно няма да бъде изпълнявано принудително.

Становището на Европейската комисия по дело C-352/23 е, че разпоредбата на член 14, параграф 2 от Директива 2008/115 предвижда задължение, което не е предмет на никакво изключение или условие и от самото ѝ естество и формулировка следва, че тя е *директно приложима*. Следователно заинтересованите лица следва да могат да се позовават на нея срещу държава членка, която не е транспонирала посочената разпоредба в националното си законодателство. Фактът, че държавите членки „разполагат със свобода на преценка по отношение на модела и формата“ на такова писмено потвърждение (съгласно съображение 12), не означава, че тази разпоредба не може да има *директен ефект* между държавите членки и заинтересованите лица.

В писмо от 28.10.2024 г. на дирекция „Миграция“ – МВР до съда не е предоставена информация дали на С. А. А. е предоставено писмено потвърждение съобразно чл.14, пар.2 от Директивата за връщане. Доколкото

съдът изрично е изискал такава информация с определение № 19908 от 14.10.2024 г., следва да се приеме, че националната административна практика не предвижда издаването на такава. Изложеното потвърждава доводите на жалбоподателя, че правното му положение в Б. е в правен вакуум – същото не се урежда както от ЗУБ, така и от ЗЧРБ.

Това е в противоречие и с тълкуването, дадено в т.61 от Решение по дело С-352/23, според което член 14, параграф 2 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че държава членка, която в определенията в съответствие с член 8 от същата директива срокове не може да изведе гражданин на трета страна, трябва да му издаде потвърждение в писмен вид, че макар да пребивава незаконно на територията ѝ, решението за връщането му временно няма да бъде изпълнявано принудително.

След като разпоредбата на член 14, параграф 2 от Директива 2008/115 има директен ефект и заинтересованите лица могат да се позоват на нея срещу държава членка, която не е транспонирали посочената разпоредба в националното си законодателство, следва да се приеме, че за жалбоподателят остава открита възможността да поиска от компетентните органи по ЗЧРБ издаване на писмено потвърждение по смисъла на чл.14, пар.2 от Директивата за връщане с оглед официализиране на престоя му в Б.. Евентуален отказ на тези компетентни органи би бил ново обстоятелство и евентуално допълнителен аргумент, че към правния му статут е приложим ЗУБ.

Независимо от доводите за директен ефект на разпоредбата на член 14, параграф 2 от Директива 2008/115, обективен факт е, че жалбоподателят не разполага с подобно писмено потвърждение на правното си положение в Б.. Напротив, съответни на националната правна уредба са доводите му, че същият се намира в „правен вакуум“ – без легална възможност да уреди статута си на гражданин на трета страна както съобразно ЗУБ, така и съгласно ЗЧРБ. В резултат на изложеното чуждият гражданин пребивава в страната ни **вече 14 години** без уреден статут и без документи за положението си. Подаването на поредна, последваща молба за международна закрила по ЗУБ е единствената легална възможност за чуждия гражданин да получи „право на престой в страната ни“, докато се разглежда молбата му за закрила (чл.9, пар.1 от Директива 2013/32). Това обаче неизменно води до множество на брой последователни молби за международна закрила – в конкретния случай общо 7 на брой, които са отхвърлени като неоснователни или недопустими, с аргумент на органите от ДАБ, че статутът на лицето следва да се уреди съобразно ЗЧРБ, но без нормативно основание в последния закон за предоставяне на право на пребиваване на чужд гражданин, в положението на жалбоподателя в страната ни. Според ЗЧРБ, жалбоподателят следва да напусне страната ни, за да кандидатства за виза в страната си на произход, с която легално да влезе в Б., респ. за уреди правото си на пребиваване съобразно ЗЧРБ. Установява се от Решение № 1760 от 08.04.2010 г. на ДАБ, че С. А. А. не е представил документ за самоличност за целите на административното производство за закрила, което безспорно пречатства възможността му да пътува до страната си на произход с цел снабдяване с виза с оглед уреждане на правното му положение съобразно ЗЧРБ.

Изложеното поставя чуждите граждани в положението на жалбоподателя в Б. в правен вакуум – те пребивават в страната ни незаконно *и без легална възможност да уредят статут си на законно пребиваващи в Б., както съгласно ЗУБ, така и съгласно ЗЧРБ.*

Според решаващия състав на АССГ това правно положение на чуждите граждани е в нарушение на правото на човешко достойнство по чл.1, на забраната за унижително отношение по чл.4 и на задължението на държавите-членки за зачитане на личния живот по чл.7 от Хартата на основните права на ЕС.

Правото на ЕС безспорно е приложимо към правното положение на кандидата за закрила, но тълкуването на СЕС не предоставя гаранции за неговата легална уредба. Според т.79 от Решение по дело С-352/23 членове 1, 4 и 7 от Хартата във връзка с Директива 2008/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка не е длъжна да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, *каквато и да е продължителността на това му пребиваване.* Изложеното е потвърдено и в т.67 от същото решение на СЕС: „Нито една разпоредба от Директива 2008/115 не може да се тълкува в смисъл, че задължава държава членка да издаде разрешение за пребиваване на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка. Що се отнася по-специално до член 6, параграф 4 от Директива 2008/115, тази разпоредба само позволява на държавите членки да предоставят поради хуманни или хуманитарни причини право на пребиваване въз основа на националното си право, а не въз основа на правото на Съюза, на гражданите на трети страни, които пребивават незаконно на тяхна територия“.

Разликата между фактическото положение на кандидата по адм.д. № 9280/2022 г. по описа на АССГ, по което е отправено преюдициалното запитване по дело С-352/23, с това на настоящия кандидат е, че последният не е изпаднал в *положение на крайна материална нищета, без да може да задоволява най-основните си потребности, по-специално от храна, лична хигиена и дом, което има за последица увреждане на физическото или психическото му здраве, несъвместимо с човешкото му достойнство с нарушение на чл.1 и чл.4 от Хартата.*

Според легалната дефиниция на т.16. от пар.1 от ДР на ЗЧРБ "Хуманитарни причини" са налице, когато недопускането или напускането на територията на Република Б. на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната. С. А. А. не попада сред някоя от категориите, определящи го като пребиваващ по „хуманитарни причини“.

По изложените съображения се налага извод, че процедурата по предварително разглеждане допустимостта на подадената от С. А. А. последваща молба за закрила рег.№ УП-492 от 22.04.2024 г. е проведена според приложимите за нея национални и съюзни процесуални правила, при съблюдаване на основните им принципи и гаранции. С нея чужденецът не

предоставя каквито и да е нови елементи относно личното си положение или страната си на произход. Като такава тя е лишена от предмет и е недопустима по чл. 13, ал.2 ЗУБ. Ново производство за предоставянето на международна закрила по нея не може да се образува, поради което с нейното недопускане до разглеждане по същество законът не е бил нарушен от страна на интервюиращия орган на ДАБ. След извършената проверка по чл. 168, ал.1 АПК съдът приема оспореното по делото Решение № 14-ОК от 13.05.2024 г. на интервюиращ орган при ДАБ е законосъобразно, а жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им. Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. А., Л. [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 109, чрез адв. Г. А. от САК, срещу Решение № 14-ОК от 13.05.2024 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП-492 от 22.04.2024 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: